

СТАРМАЛИ

ЛИСТ ЗА ЗВИЉАЊЕ, ШАЛЕ И Т. Д.

Година IV.

У Новом Саду, 10. јула 1881.

Бр. 19.

„Стармали“ излази трипут месечно. Годишња цена 4 ф. — годишња 2 ф. — на 3 месеца 1 ф. За Црну Гору и друге крајеве 10. — 5. — 2½ динара. — Власник и одговорни уредник Змај-Јован Јовановић; главни сарадник Абуказем. Издаје штампарија А. Пајевића у Новом Саду. — Рукописи се шаљу уреднику (Dr. J. Jovanović, Wien II. Praterstrasse 67.) — Преплата и све што се тиче администрације, штампарији А. Пајевића у Новом Саду.

Лампијончићи

са осветлење свињарије у Бугарској.

МОТО: Дер' дер', деране,
Не дери ми мараме;
— Дераћу ти и опет;
Кушићу ти бајонет.

Увод.

„Свињарија“! — то зар рекох?
Пардон, браћо драга.
Сад се кајем, — јер зајта
Реч' је здраво — блага.

Онако у ветар речено.

Ја сам чуо, — ал од кога?
То вам казат' нећу,
Да владари најрадије
По мекоти шећу.

Који народ жели да га
Газе одозгора, —
Е, тај народ лепо, фино
Мекан бити мора

Јер дабогме, где је народ
Све шиљасто стење,
Ту престаје височајше
Госпоцко гажење.

Јевропским слепцима.

Испитујућ' зашт' тај покор
У Бугарској бива,
Ви нађосте да је свему
Том слобода крива.

Бе, аверим! — То и моја
Вера одобрава.

Слобода је увек крива
— Кад год није права.

Хипотеза.

Кнез и устав, — кнез и устав,
О да лепа пара.
Кнез ће сада да се зноји,
Устав да с' одмара.

Том приликом даће с' решит'
Једна хипотеза:
Може-л бити без устава,
Може и без кнеза.

Светлост бугарског устава и његов сен.

Ако није сјајан био
Као сунце што је
Тај је устав ипак им'о
Светле зраке своје; —

А сен, —
А сен, —
А сен, —
А сен већ знамо ко је.

Носови у Јевропи.

Носови су у Јевропи
Доста тупи, тврди, —
Ал и њима овај удар
Горопадно смрди.

Ој Јевропо, која с' дичиш
Слободним начелом,
Сад се браниш од тог смрада
Ленезом, амбрелом.

Отвори-де боље очи
Па ћеш извор наћи:
Извор томе гнусном смраду
Твоји су шапчачи!

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Неким мађарским листовима.

Прихватише весело
Ту жалосну ноту;
Тапшу, тапшу рукама,
Тапшу Еренроту.

Не тапшите Еренроту
Тако здраво, људи,
Да се како брат му Хајнау
Из сна не пробуди.

Карикатура.

Чучећ на врх бајонета
Он се свету хвали:
Ето, сад сам и ја неки
Наполеон мали!

Прво ниси, друго јеси, —
Ал још има дана;
Дорастићеш и ти скоро
До свога — Седана.

Заклетва.

У ушима још нам звечи,
Још чујемо речи
С којима је на трон сео,
Уставу с' заклео.

Три је прста у вис диг'о
Где се небо плави
Заклео се устав хранит'
Ко очи у глави.

Кнежева се не пориче,
— Живота ми мога!
Хранио га, — хранио га, —
И — сахранио га

Собраније.

Ал он вели: Нисам от'о,
Пало ми у крило.
Пристали су драговољно;
Собраније ј' било.

Јест', — било је собраније
Чорбацијски штука.

Јест' — било је собраније
Уганићих рука.

Јест', — било је собраније
Догураних слика.

Јест', — било је собраније
Везаних језика.

Собраније — под заштитом
Светих бајонета, —
Док тамнице беху пуне
Слободина света.

Али —

Али нека! — Народ треба
Ударат' у груди,
Док се једном, не у пола,
Већ сасвим пробуди.

Шетња по Новом Саду.

LXXXI.

Не могу од врућине да читам новине, него чујем од других људи, да новине сада највише о томе пишу, како су хрватски „ходочасници“ отишли у Ириг да служе; како је Герман отишао у Рим по папин благослов; како се у Загребу слави Ћирил и Спирил; како се гости у купатилу Русанди отимају да угоде солгабировима; како се шајкашки и товаришки кортеши ваљају по блату, да се излече од неке извесне кожне болести; како цариградски суд хоће да одузме убијцама Абдул-Азисовим конституцију; како кнез бугарски осуђује себе на смрт и т. д.

Од свега овога нас православне Србе највећма мора интересовати — Ириг.

Знам да ће благонаклони читалац запитати: Па шта?

Ево шта. Пет и по општинара и касапа иришких позваше г. Ђермана, да их мало благослови, како им не би лед потукао винограде, како не би кога постигла несрећа, да пребије руку, ногу или врат, и како не би дн од лонца са супом отпало, те супа исцурела. Кад је Ђерман приспео у Ириг био је илуминиран (т. ј. Ириг), али не обичном слабом светлошћу свећа и жижака, него је Ириг осветљен био онда сунцем божијим. Али се при доласку десило сијасет малера. На крај Ирига имаде гостионоца, која се зове „Пркос“, а овај пут је био помен et omen. Код тога бирцуза беху намештена три топа, да пуцају, чим се ђерманове каруце издалека укажу. Канонери иришки чекаху са лунтом (и буклијом) у руци и тек што се из шуме указаху троја каруца, а они — после многог батргања руке — погодише у ушицу, те опалише три топа, да би тиме дали знак у село, како би звона могла почети звонити и како би отац — ла је — могао своју браду погладити и накашљати се, те тако спремити за достојан говор и поздрав. Но кад стигоше каруце у село, а наши канонери видеше грозно позорје: у каруцама беху неки брадати Чивути, који иђаху у неке винограде да оцене штету од туче, која је не знам чијим благословом потукла румске винограде баш после доласка неке високе личности у Руму, а виногради беху осигурани од туче, али требали су се Румљани и од сумњивих благослова осигурати. Него су канонери сада тек били у неприлици: не имаху више барута, те како ће огласити у село звонарима и касапи-ма, кад оне праве каруце и они прави коњи наиђу? С тога је дочек испао мало накриво, а нарочито с тога, што Милан Сарач није довољно „петерс-

псенига“ накупио. Кажу, да је он иначе врло вешт скупљач, али му имена нисмо чули, кад се оно на рањенике приложи купише, а за каквог је рањеника сада купио — није ми познато.

Иначе су се командовани Хришћани и делегирани поштовачи добро владали, те је при дочеку свега било, осим — публике, супе и палачинке, јер се провалило дно од лонца и шерпење те се супа и палачинке просуше по огњишту, те дакле осташе онде на огњишту, а што се публике тиче, и од ње је сваки остао на своме огњишту.

Благослов и вино издевало се у пуној мери на сву братију. Последице су врло жалосне и страх ме је и спомињати их овде у „Стармаломе“. Да не би ко помислио, да се неуместно шалимо (јер многи држе да је „Стармали“ шаљив лист, а он је озбиљнији него многи други озбиљни листови), то ево цитирамо од речи до речи из 100. бр. „Заставе“ ово место о тој ствари: „После ручка опет су га верни по команди испратили до Хопова. По повратку поплашише се једни коњи (не каже се од кога су се поплашили?) и татор врати руку сломије. Исти је јучер сарањен. Још су двојица добро изгрувани. То је ваљда била последица владикиног благослова.“

Но доста о овом дочеку. Дочекивали су Ирижани и горе шта, па су опет остали живи, па шта им фали? Нека се сете старих времена, па нека се моле богу, да их бог у будуће од куге поштеди. Јер то је веће зло, него ма које друго.

Аб.

Репатој звезди.

Ти си сад у моди, —
Ал не што си лепа,
Већ једино само
Са дугачка репа.

Та појава на земљи
Давно није нова:
Многи су на гласу
Са својих репова.

По грбачи нашој
Многи трком језде, —
Репови им дуги. —
А нијесу звезде.

Солидан ђак.

Око поноћи ишао један ђак улицом и певао је из свега гласа.

Срете га ноћни стражар и рече му: Солидни ђаци не певају сокаком кад ноћу кући иду, — зар ви то не знате.

— Знаш. Одговори солидни ђак, — али ја не идем кући.

Н.

Секундова шала.

XVII.

Један учитељ предавао је деци у школи о разбитцима, наравски да је морао пре свега дати деци појма: шта је то разбитак, како је пак пред једним ђачићем стојала јабука, узме учитељ јабуку, и запита, децо, шта је ово, јабука — видите ово је цела јабука, кад бирасекао ову јабуку уздуж, како би се звао онда један део, једна половина, кад би ја појео једну половину колко би остало, ал мали Мирко ни пет ни шест, већ: немојте господине, то је мој вруштук.

XVIII.

Исти учитељ предавао је деци живот светог Саве, два се ђака смејаху томе, учитељ примети и запита: шта се ви смејете? Милан устане и рекне, молим господине Стева каже, откуд ви знате то, кад сте још тако млад, а то је било здраво давно.

XIX.

Један који је био асентиран, горко је плакао приликом заклетве, официр га запита што плаче. Еј мој господине, како неби плакао, кад три године нећу ни видети како се пеца риба.

XX.

Питали шокца, шта највећма воле, хм, шта ја највећма водем тога нема, а шта је то, — па мамаљуга с млеком.

XXI.

Један Циганин украо прасе, на њега наиђе господар М. и запита га, шта то носиш циге? Музику господине, па што твоја музика кречи, е што кречи што не ваља, па ћу зато да је бацам на ватру.

Воденичарева мудрост

— Јеси-ли извадио ушур из овога цака? Запита воденичар свога слугу.

— Јесам.

— А је-ли то видио паор?

— Није.

— Е онда мораш извадити још једаред, — и то на његове очи, — нека види да нисмо узели више него што нам припада.

С.

Како се прави сладолед.

Два сељака почастило неко сладоледом. Враћајући се кући са части рећи ће један:

— Ја све штудирам како се прави тај фроленес. Знаш-ли ти можда.

— Не знам. Али мора бити да се кува на леду.

С.

П у с л и ц е.

Опростите, али и „Стармаи“ мора бити да се или рано или доцне родио, па не може овај данашњи свет да разуме. За то што се граница сада примакла својима грађанским правима, која је бар толико исто заслужила као и остале земље, — за то се сад у Загребу ори „Ура! Слава! Хвала бану Пејачевићу! — Читао сам и ја в. манифест у коме се граничарима каже: „Примите захвалност вашег цара!“ — А што званично господа ту цареву захвалност преносе на бана Пејачевића, томе ја ни кроз сто наочари не видим потребе, нити у томе назирем искре поноса народњег.

Пре кратког времена „Стармали“ је нешто снџвао, и тај сан приповедио вам је у свом 13. броју. Да овај сан на тврђем темељу стоји неко снови владе дике Германа, то потврђује и „Пешт. Лојд.“ који иначе није пријатељ „Стармалових“ снова. И он говори о будућем патријару српском, не могаше на ино, већ мораде и то с поштовањем споменути име Арсенија првоизбраника српског. —

Ових дана пао је у Пешти један ђак са првога ката и остао је — здрав и читав: Из тога се могу уверити пештанска господа да ни Анђелићу неће ништа фалити кад падне са доње пречаге патријаршеске столице, на коју се тако радо успиње.

Приповеда се о једној здравици за Анђелићевим столом, коју је један Србин („члан народне странке“) тако лепо наздравио, као да је и он код дувна ишао у школу. Он бџ жељаше Анђелићу ни више ни мање него само „да победи своје непријатеље.“ — Чудно је знамење нашега времена, што се о тој здравици већ одавно зна и — ћути.

И з ј а в а.

У 99. бр. „Заставе“, на четвртој страни, првом ступцу, у чланку под насловом „У шајкашкој“ где се описује како је дични наш посланик одушевљено поздрављен у Чуругу, стоји и то да је дочекал „од многобројних Српкиња, госпа, госпођица, девојака и т. д.“

Да не би какав несташко изтога правио виц и узео да се наш неудат женски свет дели на госпођице и на девојке, — то ми у име извештачево изјављујемо, да је она мала запета између речи „госпођица“ и „девојака“ велика штампарска погрешка.

Све остало што је у томе чланку, осим те једне запете (за коју смо запели) потписујемо ми најодушевљеније и из најдубљег уверења свог.

Неколико младих Шајкаша.

У ш т и п ц и.

Чујемо да је г. Јосим —хај— у Чуругу отворио болту, у којој продаје кобасице, сланине, лукац и све друго што је преостало на лађи, која је вукла бираче у Тител, јер у повратку не хтедоше своје верне ранити ни појити, него рекоше: *der Mohr hat seine Schuldigkeit gethan, der Mohr kann gehen und hungern!*

= Г Ђоњ , шајкашки бирач отишао је пред избор из свога места у варош, говорећи да мора руковати на егзецир; међутим он је и данас још необучен. Леп изговор кошта новаца.

џ Касапин у Иригу Дева Стамјановић кад га је Герман посетио и руковао се с њиме, морао је тако после тога обући нове чакшире.

+ Шајкаши су наумили да даду Мутњачи лепше, ведрије име. Напротив бугери налазе да јој је име то са свим згодно, и њима је она сад тек права мутњача.

= Римски папа је огласио у новинама под каквим условима даје унапред опроштај грехова. Од сада ћемо ваљда читати у огласима у месту: „*Gottes Segen beim Kohn*“ — „*Gottes Segen beim Leo XIII.*“

§. Како је ове године о Петрову дну потукао лед винограде и неки људи страдали при вожењу на колима и при скупљању неких новчаних прилога, то су се Ирижани заветовали, да неће више тај дан на овај начин прослављати, као ове године.

□ Поп Кука се сад после „ходочашћа“ осећа много лакши, и то не само срцем, него и мозгом.

☞ Свињари око Мутњаче узимају П. Васу канонера за професора цветајућег штила и смиреног духовног благообразија. (Пробе његовог штила и благообразија могу се видети у једном писму, које је писао једном ни кривом ни дужном сараднику овсга листа, који га је до сада увек штедео; писмо то можемо показати само одраслим мушкима, за децу и за женске прави је отров).

† Чујемо да ће новосадска власт дати да се означи и загради место у Дунаву или Дунавцу за купање сиромашнима, који немају да плате сваки дан по 30 новч. за „швимхозне“, само чекају, док се још једно тупце деце и људи подаде.

Човек је срећан, што многе ствари може да заборави. И право има сваки, ко заборави имена попова, који су против народног кандидата кортешовали и к'о поп Шандор Ник лић из дољње Паланке барјак владин носили; ко заборави ручати и вечера ти; ко заборави да у Новом Саду има „Српска читаоница“; да има на свету батина и солгабирова, порције и трафике — само нека нико не заборави, да је „Стармали“ ушао овим бројем у нову четврт, и да претплату ваља обновити.

Аб.

Браћи Чесима.

Ви сте учинили велики грех,—а показали сте још већу непрактичност. На белом оквиру нових немачко-мађарских, плавих банкнота, забележилисте својим језиком, да та артија претставља вредност од 10 фр. Тиме сте навукли на себе хајку немачких новина, оштетили сте себе код сваке десетице са 20 новч, — и, што је најглавније, изложили сте се укору мађарске непогрешивости.

Од немачке хајке, као и од штете не би вас ни ја могао спасти, — али да сте за рана мене питали, ја би вам могао уштедити укор мађарски.

Уместо што сте скромно, на крајку написали „to plati deset zlati“, могли сте, (бар на мађарској страни банкноте) заћопити једну велику закрпу од артије, и ту написати што вам срце иште, — као што се н. пр. догодило са 66. параграфом мађарско-хрватске нагоде. И онда Немци вас не би могли већма псовати, него што су вас и овако псовали, али бар би Мађари морали признати, да је то сасвим у реду и да сте пуно коректно поступали.

Али, дабогме, тако је кад људи у тако важним приликама неће да питају шта им саветује —

Стармали.

Стари натписи.

OLIMPIADA. MIDAS. TROIA. COLAS. LAMAE.

XIII.

MANIS. E. PHILIPPE. MACEDO. CICERO
X. AZENATI.

XIV.

TITUS. EDI. PACE. caina. CVM. APER. V.

XV.

ANDROMEDA. S. ORA. SI.

XVI.

CIRVS. V. PERSIS. TOGA. PRAEDA. L. ISTO
CRADERVM.

Решење старих натписа у бр 7.

7. У механи бал, доведите Марију с Павом. Ево карта гинем за њом.

8. Искипио Иви паприкаш.

9. Марш хектор!

10. С дола бела цура дошла чедо Миле теби у госте.

11. Прија ми вино што је пуница с Илијом отишла у Париз.

Бисер и драго камење.

— Чујемо, да ће они епископи православни, који нису дали отпора Штросмајеровој адреси, добити од папе орден Грегора VII. (Грегор то је Глиша, а од Глише знате, шта све може да буде).

— У Новом Саду су готови већ тротоари, куда се господа шећу, сад само још да се калдрмишу сокаци у ајмашком и јовановском крају, којим наше бостанције на теретним колима господи на пијаци храну носе — па смо онда у реду.

— Имамо сведока, да је један наш „плебанос“ у одежди у бирцузу вино пио — ову ствар за сад остављамо да духовна власт најпре извиди, која би у оваким стварима требала да је компетентнија од „Стармалог.“

Аб.

Стражарска савест.

Ћелавом Јеврему из Надаља заповедиће једнога дана жена — полазећи некуд од куће — да чува квочку и пилиће. Јеврем је био ислужен војник, дуго је служио цара и био ваљан и храбар солдат. Кад жена оде, а Јеврем се обуче у своје војничко одело, узе пушку са бајонетом, те је око кокошињака обилазио, чувајући тако квочку и пилиће.

Кад се жена вратила кући и кад виде свога човека онако у униформи и у стражарској позитури, запитаће га зачућена:

— А шта је то, да од бога заћеш?

— Хе. одговори Јеврем, кад сам под пушком чувао, док сам био солдат, празну собу и сувдивит, како не би сада чувао живу квочку и пилиће?!

Аб.

Г л а д.

Натпис од Хауга.

Ко то збори

Да глад мори?

Ено тамо један песник шета

А има му осамдесет лета!

Аб.

Из Ирига.

Пет и по општинара иришких беху тога мњења, да треба звати Германа.

И Герман дође.

Па је ли то мњење било добро?

Није, било је погрешно.

А како се „погрешно“ каже швабски?

Irrig.

А, дакле и они кажу — Ириг.

Н а т п и с и.

I.

На гробу пустог Весе.

Гроб је ово
Пустог Весе.
Што је умр'о.
Не каје се
Та доста се кај'о
Док је жив још био;
А кајо се само за то,
Што се родио.

II.

Песник Светомир.

Ох, кад читаш песме,
Које лије лира
Младог Светомира,
Не само да видиш
Како се тај младић
На брег Парнас пење
Нег још чисто чујеш
Како успут стење.

III.

Плебаношево покајање.

Чуј, шта вели поша
За свог плебаноша:
„На његову лицу
Покајање с' види:
Нос му је већ црвен.
— Нос му се већ стиди“.

Ја и моја жена.

Целе зиме, кад сам год био у коме веселом друштву, замолио бих сам увек своје пријатеље, да попију чашу вина и у здравље моје жене, — једно, што ја моју жену веома а водем, и заиста јој здравље и свако добро желим, а друго, што знам, како би то мој плитки ђеп јако заболело, кад бих морао жену моју у купатила слати.

Зима би и прође, а пролеће дође. И пролеће је било већ на измаку.

Наједаред приметим ја, да мене моја жена изванредно воле; те љубави, те пажње, те предусретљивости, — тога ваљда нема нигде више на свету. С једне стране беше ми то веома повољно, а са друге стране помишљах: који је то хандрок! шта ће то да значи? — Пре, кад бих сам се задржао у вече дуже у кафани, она би ми чинила прекоре и пребацивања; а сада, — сада ми још она сама доказиваше, како човеку, који цео дан ради, треба с вечера одмора и опораву у друштву својих пријатеља. Пређе јој никад не беше право, што сам дуванџија, а сад ми поче још и сама правити цигарете. Пређе не хтеде ме пољубити, кад бих осетила: е сам пио пива, — а сад ме још и сама запиткиваше: би ли пио „чашу пивца,“ и доказиваше ми, да је то потребно

на овакој грдној врућини. У опште врућину је тако често спомињала, да сам ја већ почео зепсти, кад помишљах, шта ће из те врућине да се излеже.

На покон изађе она „са бојом на среду“ и рече, да има нешто важно да ми саопшти. Предложи ми — да држимо домаћи савет, ја, она и наша Зоркица А на што је ту Зоркица, та она још не зна ни говорити, дакле не може ни гласати! Али после се искљувиле, да је Зоркица у овој ствари главна персона, — јер је то „питање њене среће и будућности.“

Кад седосмо да већамо, моја жена отвори седницу овим речма: „Драги мужу мој, шта ће бити од овога невинашцета, ако се ја од мојих пробада не излечим, ако се мени —

— Ајој! — прекидох јој ја речи — и мене већ нешто почиње да пробада, нарочито кад се сетим моје празне кесе, која изгледа као да је скроз прободена.

— Ох, та немој ми упадати у речи, молим те, немој правити шале у тако озбиљној ствари. Ова несносна врућина, ова прашина у нашој улици, — од тога ћу се ја још већма разболети, — али зар треба још да ти говорим, та ти си човек паметан, — ти вољеш нашу Зоркицу — —

— Но, но, о томе нема сумње, да ја водем и тебе и Зоркицу; а што ми велиш, да сам паметан, и то ми је мило, али ја се надам, да ћеш и ти бити тако паметна — — —

Али већ на ове речи опучи се моја жена, — погледа ме оштрим оком, изјави ми, да је њој већ доста, — да она већ зна, да она већ види и разуме и т. д. и т. д. — па онда удари у плач, и то не тек онако, него све јој лети суза за сузом. Зоркица — наравно и она пође материним трагом, удари и она у плач! А моја жена, кад то виде, јецајући рече: Ето видиш, и ово дете има више срца и осећања, него ти!

После тога, читаву недељу дана свирала је у нашој кући стара нота. Прекор кад се у вече за-касним. — Дуван је био луксус, — а пољупца ни сам се достојио, ма пио, ма не пио пива.

Но сад, и да ме није назвала паметним човеком, толико сам памети већ прибрао, да сам увидео, да мојој драгој женици требају купатила. — Не можете себи представити, каква је то радост била, кад сам ја ту потребу увидео, и ту увиђавност своју изразио. Моја је жена битку добила; питање је само остало, у коју илицу да се триумфни поход крене. — У Фиред? . . . но тамо има сувише госпоштине па се овака мала беамтерка тамо и не примећује (а то много смета успеху, који се од илица очекује.) У Пешту, на Маргитино острво? — Ту су опет госпе саме критичарке, које мере тоалету на човеку од главе до пете. А моја жена признаје и сама, да њена нова хаљина није баш ремек кројачке вештине. — У Татранску бању . . . ху, ту је опет с јутра и с вечери тако хладно, да се не може шетати у исеченој хаљини.

— Даље, даље! рекох ја пун радости, надајући

WWW.UNILIB.RS
УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

се да ће сваком купатилу наћи мане, па ће тако морати код куће остати.

Јест', — тек што није. Зна ти моја жена географију у прсте; преостало је њој још 5—6 илица, куд би драговољно ишла, али рече: само у једну од отих, у другу нећу. Него да ја пишем у та места, па да се потање известимо.

То се већ рачуло; куд сам год дошао питаху ме пријатељи: Даклем ти се спремаш у илице? — Мој одговор беше: Чекајте само, док видите; конач дело краси.

После недеље дана дође писмо из Коритнице, у којем ме мој извештач исмеваше, што ни то не знам да почетком јуна у Коритници већ нема ни једног квартира за издавање.

— Ништа, — рече моја жена, — пиши даље, и то у две илице уједаред.

Док сам се ја спремао да пишем, улети ми у собу жена моја као поплашена, — једно од та два места одпада, јер су тамо била два случаја богиња, то сам чула баш сад од твог писара, — он је читао у новинама. Даклем тамо не треба ни писати. — Сад нам већ остаје врло мало места за избор. После неколико дана дође ми писмо из једне илице, на адреси стајаше да га ја својеручно отворим. Ту ми се јављало да у тој илици има још само једна соба, али, ако ми је жена плашљива, да јој не кажем да се у тој соби лане обесио неки порески чиновник.

— Но, само ми још то треба, да живим у обећењачкој соби. Ни за живот главе. — (Одпада и та илица.)

— Па шта ћемо сад?

— А ти пиши у X. и Y.

— Јест али и у X. и Y. појављују се богиње.

— Онда нам само преостаје још Z. — тамо ћемо ићи.

— У Z. Па добро, ја пристајем. Тамо је и госпођа Мартиновића.

— Шта? Она је тамо, — тај мој крвни непријатељ!... Али шта знамо, ипак морамо тамо. А ја ћу је избегавати, па се ваљда нећу ни састати с њоме.

— Али ево мени пише њен муж, и моли ме да те наговорим да тамо дођеш, јер је она рада да се с тобом помири.

— Шта-а-а?! — Ја с њоме да се мирим! Никад, ни до века. Ја да се шетам са кљакавом женом, — то неће бити. Остаћу код куће, код мужа свог, кад ми у илици „ил не да ђаво, ил не да Бог.

Ради објашњења пришапнућу читаоцима на уво, да сам ја сам, знајући слабе стране своје жене, а нарочито њену бојазан од богиња, сва она писма измајсторисао, а и у новине сам сам нотицу послао, која је тако у другом броју опровргнута, — али тај број није дошао до руке мојој женици.

Али ово све што сам вам приповедио, то је било лане. А сад опет опадам да ме моја женица нешто ванредно воле, — ако би ко знао каква нова лека, молим га да ми га што пре јави.

(По „И.“)

Лакше, лакше, Родољубе! Ала смо ти ми Срби од неко доба постали осетљиви. Још мало па свој свога неће смети љуцки ни погледати, а камо-ли да му што по уверењу своје пребаци. Јер то се онда тако зове „нападање“.

На прву жалбу твоју остављамо да ти — ако хоће — дотични писац одговори, за кога знамо, да никога не „напада“ од обести ни из пасије, већ што пише то пише по своје убеђењу.

Што се тиче друге ствари, ту немаш ама баш ни трунке право, да на нас зажалиш. Ти се чиниш и невест као да не знаш, шта је нас индигнирало. Нападати онако на част једне девојке, и то само по чувењу (као што и сам рече) да то држимо и сад да је недостојно, — а ако си поуздано знао да је све то истина, онда си према страховности злочина здраво мало рекао, кад си казао: „Лена ствар за једну учитељицу која баш није тако млада и зелена!“ као да је то само за учитељицу ружно а другима а које су младе и зелене, да би се могло и опростити.

Ти сад тек кажеш да си тај глас црпео из најпоузданијега извора. Да си то тако рекао ми би те пустили, да расправљаш са својом савешћу, јесил према томе рекао много или мало.

Даклем твоје „Реч две Стармалом“ немају другог разлога, нег само да — буде речи.

А што се жестине твоје тиче, умири се „Родољубе“! Имамо ми заједнички предмета, за које ваља жестину нашу да штедимо.

Уредн. Стармалог.

Одговори уредништва.

У Војку. Да сте нам мало боље разјаснили, шта је то било у ствари. Какво је то било вешање? — Овако не имајући о ствари довољно знања, не можемо допис ваш употребити.

Љубљак. Ви сте нам ту ствар и лане слали. Но ми је не можемо примити ни сад нити ћемо је примити, ако је до године опет пошљете.

Одговори Администрације.

Многима, који су пре три недеље претплату послали за III и IV четврт листа, па до сада на опетоване рекламације још ни један број нису добили, одговарамо да другичије није ни могло бити кад је ово први број што спада у III четврт. Нисмо им дакле могли прошла два броја из минуле четврти послати кад за то нису претплаћени.

Овај број шаљемо и оним нашим дојаконским г. г. претплатницима, од којих нам до овог часа још није претплата стигла за III и IV четврт а ко не жели даље држати нашега листа, нека на исти натраг врати. Молимо и оне који нам још дугују за I и II четврт, нека у најкраћем времену свој дуг пошљу, јер уз толике наше трошкове око издавања листа, није нам могуће ни задужено прегорети а још мање допустити да се нова вересија гомила, јер та би јамачно дошла главе самоме листу. Молимо и пријатеље „Стармалог“ да се заузму око скупљања претплате подстицањем оних који се још нису претплатили.

НАКЛАДА „СТАРМАЛОГ“.

Новије књиге.

(Послате уредништву на приказ.)

Милета Приповетка из српскога живота написао Петар Деспотовић. (Прештампано из „Родољуба.“) цена 60 п. — 1 дин 20 пара. Издање књижаре Миливоја Каракашевића у Сомбору.

Изишао је из штампе у другом поправљеном издању
једини школском влашћу прописани:

ЦРКВЕНО-СЛОВЕНСКИ

СА ЧИТАНКОМ

за други разред српских основних школа.
Одобрен од српског народног црквено-школског савета.
(Буквар је укоричен у тврде корице).

Цена је 16 новч.

Наручбине ваља слати накладној штампарији
А. Пајевића у Нови Сад.

РЕД ПЛОВИДБЕ

путничароб. по чињући од 1.
Априла до 15. Октобра.

ИЗ НОВОГ САДА У БУДИМ-ПЕШТУ: сваки дан
(изузев петак) у 11 сати пре п.

ИЗ НОВ. САДА У ЗЕМУН: сваки дан (изузев уторак)
после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У ОРШАВУ-ГАЛАЦ: понедељником,
четвртком, после п. у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА У РУШЧУК: понедељником, четвртком,
после п. у 4 сата.

ИЗ НОВОГ САДА У ТИТЕЛ: средом, недељом, после подне
у 4 сата.

ИЗ НОВ. САДА НА САВСКЕ ШТАЦИЈЕ: четвртком,
недељом у 4 сата.

Нови-Сад 31. Марта 1881. УПРАВА.

„КОСА“

Лист за шалу и забаву. Сувремени сликар нашег
јавног живота.

Од јула излази „Коса“ три пута месечно, свакад на
целом табаку. Лист кошта за Србију од јула месеца па до
краја године дин. 5. А за три мес. кошта само дин. 2.50.
За уписнице „Самоуправе“ за шест месеца дин. 4. За уписнице
„Самоуправе“ за три месеца дин. 2. за иностранство
За шес месеца дин. 6.50 за три месеца 3.25 за самоупра-
вине уписнике за шест месеца дин. 5.50 за три мес. 2.75.

За Аустрију рачуна се 40 новчића. у динар.

Умољавају се г.г. скупљачи, да се потруде око ску-
пљања претплате. — Новце ваља слати на адресу Коса
Гаушановића сирам „Коларца“ у Београду. Веће суме
нека се шаљу поштанском упутницом, а мање суме у
поштанским маркама по 5 или 10 дин. пара.

Од досад изишавши бројева још имамо.

ОГЛАСИ

Част нам је п. т. публици Новог Сада и околине на зна-
ње ставити, да смо наш

Фотографски завод
под фирмом

КЕНИГ И СИНГЕР

отворили 1. јуна п. н. у сада Стефановићевој кући одмах
до Шнајдеровог хотела, и да смо га зарад удобности пуб-

блике снабдели са свима у ову струку спадајућим реквизи-
тима и особитом удобношћу. Ослањајући се на многогоди-
шње у ту- и иноземству набављено искуство, што смо га
стекли у току нашег рада, бићемо с особитим обзиром на
вештачки укус п. т. публике вазда готови, да све нами до-
стављене налоге савесно, тачно и сасма брзо изведемо, ка-
ко би тиме свима на нас стављеним захтевима по поднесе-
ним жељама за доста учинили, и у свако доба оправдали по-
клоњено нам цењено поверење; зарад укусне израде слика
набавили смо себи најновије инглеске и француске апарате
и декорације, и труди ћемо се вазда, да задобијемо потпуно
задовољство пошт. публике. Препоручујући наш са свима удоб-
ностима снабдевен завод благонаклоности п. т. публике мо-
лимо да би имали доброту што обилатије потпомоћи ово наше
са знатним материјалним жртвама скопчано подузеће а ми
обећавамо у напред, да ћемо тачном и савесном послужом
у свако доба оправдати ову благонаклоност.

Нови Сад јула 1881.

С поштовањем

КЕНИГ И СИНГЕР

Што тамани, то више нема:

ЦАХЕРЛОВ прашак против зарезника
ЦАХЕРЛОВ прашак против мољаца
ЦАХЕРЛОВ прашак против шваба
ЦАХЕРЛОВА водица против стеница.

добија се у свију чувених трговаца и
апатекара.

Опомена. Да се очувам, да не кваре
или боље, да не подражавају моје
производе, ваља оштро пазити на
ово: да сви оригинални пакети из
моје фабрике

Ј. ЦАХЕРЛД,

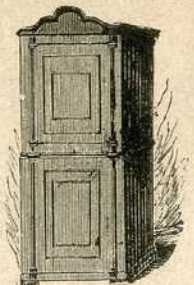
што већ 40 година израђује прашак
против инсеката, имају осим фирме
још и ову марку — штитницу.

1—3

КАСЕ

по најновијој американској
системи
сигурне од ватре и харе
из фабрике

ФЕЛИКСА БЛАЖИЧЕКА
У БЕЧУ

у солидарности и каквоћи израде не
уступају ни једној до сада познатој фабрици а у
цени знатно јефтиније. — Наручбине прима и од-
правља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу,
Lazenhof, код кога се могу мустре видети и цене
сазнати.

13—30